

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Jahrbuch für das Oldenburger Münsterland

Vechta, Oldb, 1969-

Gretchen Grosser: Hälpt mie!

urn:nbn:de:gbv:45:1-5285

Gretchen Grosser

Hälpt mie!

Dät waas en Dai! Ju Sunne hiede dät nit roaked, truch dän tjukke Dook tou kuumen, dän ganse Dai nit. Juun Eeuwend wai wude dät aal noch läpper. Me kude neen Hounde foar de Oogene sjoo. Un iek moaste noch addeel in't Täärp. Wie hieden Chorprobe. Failje doaste iek deer nit, waas ja boalde Wiehnachten, un wie moasten noch ful üübje foar dät Adventskonzert.

Bie't Sjungen moaste iek altied wier deeran toanke, wo iek wäil wier ätter Huus toukoom. Dät is en loangen Eende fonne Säärke bit ätter Hollnerfoan, un iek moaste ja uk altied an't Säärkhoaf foarbie.

Do waas iek oaber gans bliede, as min Fjuund buute bie mien Rääd stude un mie ouhoalje wüül. Mon, wät waas iek bliede. Nu hougede iek neen Nood moor tou hääben. Wie bee sunt dan tou Fout ieuwenske uus Reede an ätter Huus ronnen. An't Fiehren waas uk goar nit tou toanken. Wie moasten so al appaasje, dät wie ap uus Paad bleuwen un nit juun do Peele deerieuwenske statten. Tou ju Tied roate dät bie uus noch neen Sträitenlaampen, ochwät, nit moal en Sträite. Dät roate bloot uus Sounddom.

Un dät waas so tjuusterch, pikkettuusterch! Dät waas gans uunheelik, un dät wude noch läpper, as wie ieuwenske Akkewülkes Huus toumoal fon wieden häär en Stämme bölkjen heeren. Nit uuttoutoanken, wan iek nu alleenich weesen waas! As wie wät fäärekoomen, saachen wie een gans littjet Lucht, wät aal ap-un deelgeen. Dät waas wäil wäl, die deer mädn' Taaskenlucht wänkede. Un dät noodelke Roupen wude aal fäller. Wie ronnen noch en Aantje fääre, bit wie ap glieke Höchte fon dät Lucht wieren un ruupen twisketruch altied wier: „Wie kuume. Wie sätten uus Reede an n'Peel, pakkeden uus anne Hounde un geen mädnunner uur dät loange Spaal ap Onnols Dannen tou. Immer wier heerden wie: „Hälpt mie!“ So wieren wie dan al gau bie dän Mon, die bäkouwe liekap midde ap dän Äkker stude un nit moor wisde, wier hie waas. In dän tjukke Dook hiede hie sik totaal ferdwääl.

Oh, wät waas ju Bliedskup groot, as Toni uus inne Ierme fäl. Wo loange hiede hie al bölked, oaber bie sun Weeder waas ja uurs neen Maonske unnerwains uuter wie.

Gretchen Grosser

Wan jie jou fertöörnje, sändiged nit!

Wo stuur is dät daach, wan Moansken sik fertöörnt hääbe. Twiske Wiew un Mon duurt dät oafter loange, bit wier n'goud Woud kweeden wät. Dät sunt dan oafter eensoame un sweere Uuren.

Ju Ljoofte soacht dän Free un gungt moonigemoale sunnerboare Poade. Deerfon fertäld die Dichter August Winning:

„Min Baabe un mien Määme“, so kwaad hie, „pleegeden nit loange mädnunner tou muuljen. Maasttieds waas Baabe die eerste, die wier sien Hounde tou'n Ferdreegen uus Määme touloangede.

Eenmoal oaber waas Määme so dul, dät ju Baabe's Hounde nit sjoowüül. Touläasd, as alles niks hoalp, geen Baabe bie un staate n'Lucht tougoang un geen deermäd truch't ganse Huus. Eerst geen hie uure Toal, dan inne Stoowe, inne Köakene. Hie steech sogoar do Stappen ätterere Släipkoomer uumhoch. Hie geen, as wan hie wät soachte. Eerst keek Määme sik dät Spilwierk oun un kwaad niks, oaber as Baabe bie de Schappe ounfäng un deer rounluchtete, do kuud ju dät nit langer moor uuthoolde un fräigede: „Kwät is, wät soachst du bloot?“ un Baabe oanterde: „Iek säike n'goud Woud fon die.“ Do moasten jo alle bee laachje, un alles waas wier goud.“